BEKÆMPELSE AF KLIMAÆNDRINGER

Dette faktablad forklarer udviklingen i EU's klimapolitik og de foranstaltninger, der er vedtaget for at håndtere drivhusgasemissionerne. Med udgangspunkt i internationale traktater såsom Kyotoprotokollen og Parisaftalen har EU vedtaget en lang række klimapolitikker, herunder EU's emissionshandelssystem og den europæiske grønne pagt. Den skitserer de foranstaltninger, der er truffet for at nå EU's mål om at reducere nettodrivhusgasemissionerne med mindst 55 % senest i 2030 og opnå klimaneutralitet senest i 2050.

RETSGRUNDLAG

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF): Artikel 191 opstiller udtrykkeligt bekæmpelse af klimaændringer som et mål for EU's miljøpolitik.

BAGGRUND OG INTERNATIONAL SAMMENHÆNG

Menneskelige aktiviteter såsom afbrænding af fossile brændstoffer, skovrydning og landbrug fører til udledning af drivhusgasser (kuldioxid (CO_2), metan (CH_4), dinitrogenoxid (N_2O) og flourcarboner). Drivhusgasserne opfanger den varme, der udsendes fra Jordens overflade, og fører således til global opvarmning. Ifølge den sjette sammenfattende rapport fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (FN's Klimapanel, IPCC) varierer de bedste skøn over den gennemsnitlige globale temperaturstigning ved udgangen af århundredet fra 1,4 °C til 4,4 °C.

Den globale opvarmning har allerede ført til og forventes at føre til mere ekstreme vejrfænomener (f.eks. oversvømmelser og tørke), afsmeltning af iskapper, tab af biodiversitet, plantesygdomme og skadedyr, mangel på fødevarer og drikkevand, ørkendannelse og fordrivelse af mennesker som følge af katastrofer. Risikoen for uoprettelige og katastrofale forandringer vil stige voldsomt, hvis den globale opvarmning overstiger det førindustrielle niveau med mere end 2 °C – eller endda 1,5 °C.

FN's rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) blev vedtaget i 1992 med det formål at "forhindre farlig menneskeskabt indvirkning på klimasystemet". Sammen med konventionen om den biologiske mangfoldighed og FN's konvention om bekæmpelse af ørkendannelse var den en af de tre skelsættende konventioner fra det historiske "verdenstopmøde", der blev afholdt i Rio de Janeiro i Brasilien i 1992. UNFCCC blev grundlaget for yderligere internationale klimaforanstaltninger såsom Kyotoprotokollen – den første internationale traktat, der fastsatte juridisk bindende mål for reduktion af drivhusgasemissioner. Den blev vedtaget i 1997 og blev ratificeret af 192 lande. Den forpligtede de industrialiserede lande til at nedbringe deres drivhusgasemissioner i overensstemmelse med de aftalte individuelle mål under princippet om "fælles, men differentieret ansvar og respektive kapaciteter".

Den første globale juridisk bindende aftale om bekæmpelse af klimaændringer blev vedtaget i 2015 på den 21. partskonference (COP21) under UNFCCC, som blev afholdt i Paris. Parisaftalen tilstræber at holde den gennemsnitlige globale

temperaturstigning "et godt stykke under 2 °C" og forsøger samtidig at begrænse den til 1,5 °C over det førindustrielle niveau. For at nå dette mål sigter parterne mod, at drivhusgasemissionerne globalt set topper hurtigst muligt, og mod at opnå nettonulemission af drivhusgasser i anden halvdel af dette århundrede. Modvirkning af klimaændringer (f.eks. øget anvendelse af vedvarende energi) og tilpasning dertil (f.eks. vandbevarelse, vekseldrift, beskyttelse mod oversvømmelser og oplysning) anerkendes som globale udfordringer. Det samme gælder det vigtige spørgsmål om at håndtere de "tab og skader", der er forbundet med de negative virkninger af klimaændringerne. EU ratificerede formelt Parisaftalen den 5. oktober 2016 og muliggjorde således dens ikrafttræden den 4. november 2016.

MÅL OG RESULTATER

A. EU's klimamål og politiske ramme

Gennem sin klima- og energiramme for 2030, der blev iværksat i 2014 inden Parisaftalen, forpligtede EU sig til at reducere drivhusgasemissionerne med mindst 40 % i forhold til 1990-niveauet senest i 2030, herunder til at forbedre energieffektiviteten og øge andelen af vedvarende energikilder. 2030-rammen følger op på "20-20-20-målene", som EU's ledere i 2007 aftalte for 2020: en nedbringelse på 20 % af drivhusgasemissionerne, en forøgelse på 20 % af andelen af vedvarende energi i det endelige energiforbrug og en nedbringelse af EU's samlede primære energiforbrug på 20 % (i forhold til 1990-niveauerne). Disse mål blev alle omsat til bindende lovgivningsmæssige foranstaltninger, der desuden blev knyttet til EU's mål i henhold til Kyotoprotokollen.

Direktivet om EU's emissionshandelssystem (direktiv 2003/87/EF) **indførte** det første internationale CO_2-kvotemarked, som stadig er det største af sin slags og et centralt politisk instrument i EU til bekæmpelse af klimaændringer. Emissionshandelssystemet (ETS) blev oprettet i 2005 og bygger på princippet om "loft og handel". Der fastsættes et loft for den samlede mængde af drivhusgasemissioner, som må udledes af de omkring 10 000 anlæg (fabrikker, kraftværker osv.), der er omfattet af systemet. Hvert anlæg køber eller modtager "emissionskvoter", som auktioneres af medlemsstaterne. Anlæggene kan handle med disse kreditter, som hver svarer til ét ton CO_2, hvis de ikke anvender dem. Med tiden reduceres det samlede antal kvoter gradvist. To EU-fonde er udviklet specifikt til klimaindsatsen: en moderniseringsfond til forbedring af energieffektiviteten og en innovationsfond til støtte for innovative energiteknologier. Schweiz og EU er desuden blevet enige om at sammenkoble deres systemer for handel med drivhusgasemissioner.

Emissioner fra sektorer, der ikke er omfattet af ETS, f.eks. vejtransport, affald, landbrug og bygninger, er underlagt bindende årlige mål for nedbringelse af drivhusgasemissioner for hver enkelt medlemsstat, som er fastlagt i forordningen om indsatsfordeling (forordning (EU) 2018/842). Europa-Parlamentet og Rådet har fastlagt mål for perioden 2021-2030, der skal bidrage til at opfylde EU's målsætning om en reduktion på 30 % af drivhusgasemissionerne fra disse sektorer i forhold til 2005 og til at nå målene i Parisaftalen. Desuden kræves det i forordningen om arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug (forordning (EU) 2018/841), at hver medlemsstat sikrer, at emissioner fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug ikke

overstiger optag. Med andre ord skal skove, dyrkede arealer og græsarealer forvaltes bæredygtigt for at kunne absorbere så meget drivhusgas fra atmosfæren som muligt og som minimum lige så meget, som sektoren selv udleder ("no debit"-reglen), og dermed yde et vigtigt bidrag til bekæmpelsen af klimaændringer.

Direktivet om vedvarende energi (direktiv (EU) 2018/2001) sigtede mod at sikre, at vedvarende energi såsom solenergi, vindenergi, hydroelektrisk energi og biomasse senest i 2030 skulle udgøre et indledende mål på mindst 32 % af EU's samlede energiforbrug inden for elproduktion, transport, opvarmning og køling. Hver enkelt medlemsstat skal vedtage sin egen nationale handlingsplan for vedvarende energi, hvori der skal indgå sektormål.

I revisionen af direktivet om energieffektivitet (direktiv (EU) 2018/2002), som blev foretaget i 2018, er der opstillet et energieffektivitetsmål for EU på 32,5 % i 2030 (beregnet ud fra 2007-referencescenariet), med en bestemmelse om opjustering senest i 2023. Desuden indeholder det reviderede direktiv om bygningers energimæssige ydeevne (direktiv (EU) 2018/844) foranstaltninger, der skal fremskynde renoveringen af bygninger og indførelsen af mere energieffektive systemer og intelligente energiforvaltningssystemer. Denne ramme er siden blevet afløst af mere ambitiøse mål.

Ved forordningen om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen (forordning (EU) 2018/1999) gennemføres en gennemsigtig forvaltningsproces med henblik på at følge fremskridtene hen imod EU's energi- og klimamål, herunder overvågnings- og rapporteringsregler. Medlemsstaterne blev forpligtet til at vedtage integrerede nationale energi- og klimaplaner for perioden 2021-2030. Forvaltningsprocessen giver også mulighed for at ajourføre planerne hvert andet år på baggrund af de hidtidige erfaringer, således at der kan drages nytte af nye muligheder i resten af årtiet.

Direktivet om geologisk lagring af kuldioxid (direktiv 2009/31/EF) fastlagde en retlig ramme for teknologi til opsamling og lagring af CO_2, som udskiller CO_2 fra emissioner til luften (fra industrielle processer), komprimerer det og transporterer det hen til et sted, hvor det kan lagres. Ifølge FN's Klimapanel kan der med denne proces fjernes 80-90 % af CO_2-emissionerne fra de kraftværker, der anvender fossile brændstoffer. Det har imidlertid vist sig at være vanskeligere end forventet at gennemføre de planlagte demonstrationsprojekter i Europa, især på grund af høje omkostninger.

I bestemmelserne om CO_2-emissionsstandarderne for nye personbiler, der registreres i EU, (forordning (EU) 2019/631) fastsættes de grænseværdier, som de pågældende køretøjer skal overholde fra og med 2021, med et EU-flådedækkende mål på 95 g CO_2/km for biler. Direktivet om kvaliteten af benzin og dieselolie (direktiv (EU) 2015/1513) sigtede mod at reducere brændstoffernes drivhusgasintensitet med 6 % senest i 2020. Dette skulle nås ved bl.a. at anvende biobrændstoffer, som også skulle overholde visse bæredygtighedskriterier.

Forordningen om overvågning, rapportering og verifikation af CO_2-emissioner fra søtransport (forordning (EU) 2015/757) forpligtede store skibe til at overvåge og en gang om året indberette de verificerede CO_2-emissioner, de har udledt på vej til og fra samt i EU-havne, i tillæg til andre relevante oplysninger.

Efter at chlorfluorcarboner (CFC-gasser) blev forbudt i 1980'erne med sigte på at standse nedbrydningen af ozonlaget, anvendes der nu fluorholdige gasser som erstatning herfor i en række industrianlæg såsom klimaanlæg og kølesystemer, da disse gasser ikke skader ozonlaget. De kan imidlertid forårsage en global opvarmning, som er op til 25 000 gange stærkere end den, der forårsages af CO_2. Forordningen om anvendelse af fluorholdige drivhusgasser (forordning (EU) 517/2014) havde til formål at kontrollere anvendelsen af fluorholdige drivhusgasser og forbyde brugen af dem i nye klimaanlæg og køleskabe senest i 2022-2025, hvorved tonen blev slået an for en global udfasning.

B. Den europæiske grønne pagt og Fit for 55

I 2019 forelagde Kommissionen den europæiske grønne pagt, som er en ambitiøs pakke af målrettede foranstaltninger, der skal gøre det muligt for EU at blive CO_2-neutral senest i 2050. Foranstaltningerne, der ledsages af en køreplan for de vigtigste tiltag for gennemførelsen af den europæiske grønne pagt, strækker sig fra ambitiøse emissionsreduktioner til investeringer i banebrydende forskning og innovation samt bevarelse af Europas naturlige miljø. Med støtte fra investeringer i grønne teknologier, bæredygtige løsninger og nye virksomheder sigtede den europæiske grønne pagt også mod at blive en ny EU-vækststrategi, der skulle omdanne EU til en bæredygtig og konkurrencedygtig økonomi. For at strategien kunne blive en succes, var det afgørende, at offentligheden og alle interesserede parter deltog og engagerede sig i den.

En af de centrale foranstaltninger, der foreslås inden for rammerne af den europæiske grønne pagt, er den europæiske klimalov (forordning (EU) 2021/1119), der skal sikre et klimaneutralt EU senest i 2050. Klimaloven hævede 2030-målet til at omfatte en reduktion af drivhusgasemissionerne på mindst 55 % inden 2030 i forhold til 1990-niveauet. Andre eksempler på vedtagne centrale foranstaltninger er oprettelsen af Fonden for Retfærdig Omstilling og de reviderede retningslinjer for den transeuropæiske energiinfrastruktur. Kommissionen offentliggjorde ligeledes meddelelser om: investeringsplanen for et bæredygtigt Europa, den europæiske klimapagt, en EU-strategi for integration af energisystemet, en strategi for brint med henblik på et klimaneutralt Europa og en ny EU-strategi for tilpasning til klimaændringer.

I 2021 forelagde Kommissionen en pakke af lovgivningsforslag med titlen "Fit for 55". Denne pakke, som består af nye love og ændringer af eksisterende lovgivning, har til formål at sikre, at EU opfylder sit mål om at reducere drivhusgasemissionerne med 55 % inden 2030 og gennemføre de gennemgribende ændringer, der er nødvendige i hele økonomien, samfundet og industrien på vejen mod at opnå klimaneutralitet senest i 2050.

C. Den seneste udvikling på lovgivningsområdet

I december 2022 indgik Europa-Parlamentet og Rådet en aftale om mere ambitiøse foranstaltninger for at reformere EU's emissionshandelssystem: et mål om at reducere emissionerne med 62 % inden 2030 i forhold til 2005-niveauerne. Fit for 55-pakken styrkede også moderniserings- og innovationsfondene og indførte den nye kulstofgrænsetilpasningsmekanisme (CBAM) for at modvirke kulstoflækage, dvs.

risikoen for, at produktionen i sektorer, der er omfattet af ETS, bliver flyttet uden for EU på grund af omkostningerne ved at deltage i ETS.

I 2023 blev ETS udvidet til at omfatte søtransportaktiviteter, og der blev fastsat krav til renere brændstoffer til luftfarten og søfarten. Formålet med forordningen om vedvarende og kulstoffattige brændstoffer i søtransport (forordning (EU) 2023/1805) er at reducere emissionerne fra søfarten med 20 % inden 2035 og med 80 % inden 2050. Endvidere skal mindst 2 % af brændsstofferne i EU's søfartssektor stamme fra vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, senest i 2030. For luftfartens vedkommende skal 2 % af brændstofferne være bæredygtige senest i 2025 (6 % senest i 2030 og 70 % senest i 2050). Fra og med 2030 skal syntetiske brændstoffer desuden udgøre 1,2 % af brændstofferne. Fra 2050 skal de udgøre 35 %.

Luftfartsemissioner er også omfattet af ETS (direktiv (EU) 2023/958 om luftfartens bidrag til Eu's emissionsreduktionsmål), selv om den gældende undtagelse fra ETS for interkontinentale flyvninger er blevet forlænget indtil begyndelsen af 2027. Den første fase af ordningen for CO_2-kompensation og -reduktion for international luftfart under Organisationen for International Civil Luftfart begyndte i 2024.

Ved den ændrede forordning om indsatsfordeling (forordning (EU) 2023/857) indføres en kollektiv emissionsreduktion på 40 % i alle relevante sektorer senest i 2030 i forhold til 2005-niveauerne, med et revideret mål for de enkelte medlemsstater. Til støtte for medlemsstaternes bestræbelser på at nedbringe emissionerne fra bygninger, vejtransport og visse industrisektorer blev der oprettet et nyt, særskilt emissionshandelssystem – ETS2 (der er beskrevet i direktiv (EU) 2023/959), som efter planen skal tages i brug i 2027. ETS2 blev ledsaget af en ny social klimafond for at lette dens mulige omkostninger for de mest berørte sårbare grupper.

I den reviderede forordning om arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug (forordning (EU) 2023/839) fastættes der et nyt 2030-mål om at øge kulstofdrænet i EU med 15 %.

Ved det reviderede direktiv om energieffektivitet (direktiv (EU) 2023/1791) blev der fastsat et ambitiøst energieffektivitetsmål for EU om at nedbringe det endelige energiforbrug med 11,7 % senest i 2030 i forhold til 2020. Det ajourførte direktiv om vedvarende energi (direktiv (EU) 2023/2413) øgede det overordnede mål for andelen af vedvarende energi i EU's energimiks til 42,5 % for at fremskynde udbredelsen af vedvarende energi. Det reviderede direktiv om bygningers energimæssige ydeevne indeholder en opgradering af de eksisterende lovgivningsmæssige rammer og giver samtidig medlemsstaterne den fleksibilitet, der er nødvendig for at kunne tage hensyn til forskellene i bygningsmassen i Europa. Det reviderede direktiv fastsætter nye ambitiøse mål: Alle nye bygninger bør være emissionsfrie ("nulemissionsbygninger") senest i 2030, og nye bygninger, der benyttes eller ejes af den offentlige sektor, bør være emissionsfrie senest i 2028. De enkelte medlemsstater skal vedtage deres egen nationale plan for at nedbringe det gennemsnitlige primærenergiforbrug i beboelsesejendomme med 16 % senest i 2030 og med 20-22 % senest i 2035.

Metan er den næststørste medvirkende faktor til klimaændringer efter CO_2. Begrænsning af metanemissioner er derfor afgørende for at kunne nå EU's klimamål for 2030 og målet om klimaneutralitet i 2050. Forordningen om reduktion af metanemissioner i energisektoren (forordning (EU) 2024/1787) forpligter gas-, olie-

og kulindustrien til at måle, overvåge, rapportere og verificere deres metanemissioner korrekt og træffe foranstaltninger til at reducere dem.

Med henblik på at spare, hvad der svarer til 40 mio. ton CO_2-emissioner senest i 2030, vil den reviderede forordning om fluorholdige drivhusgasser (forordning (EU) 2024/573) helt forbyde hydrofluorcarboner fra 2050 efter kraftigt at have reduceret deres tilgængelighed i 2025. Desuden indfører forordningen om stoffer, der nedbryder ozonlaget (forordning (EU) 2024/590), strengere og forenklede foranstaltninger til at afskaffe den resterende brug af sådanne stoffer i EU.

I 2022 vedtog Kommissionen et forslag til en frivillig EU-certificeringsramme for kulstoffjernelse. Den efterfølgende forordning (forordning (EU) 2024/3012) indfører bl.a. en certificeringsramme for permanent kulstoffjernelse, kulstofbindende dyrkning og kulstoflagring i produkter. Den sigter også mod at fremme investeringer i innovative teknologier til kulstoffjernelse og bæredygtige løsninger inden for kulstofbindende dyrkning og tager fat på grønvask.

I april 2023 vedtog Parlamentet og Rådet en forordning om fastsættelse af præstationsnormer for bilers og varevognes CO_2 (forordning (EU) 2023/851). Heri fastsættes et EU-flådedækkende emissionsreduktionsmål på 55 % for nye personbiler og på 50 % for nye varevogne senest i 2030. Der blev også indført et CO_2-reduktionsmål for nye lastbiler på 30 %, med et delmål på 15 % senest i 2025. I april 2024 vedtog Parlamentet og Rådet nye regler for at begrænse emissionerne fra personbiler, varevogne, busser, lastbiler og påhængsvogne. Den 1. april 2025 foreslog Kommissionen en målrettet ændring af forordningen fra 2023 om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers og varevognes CO_2-emissioner for at give bilfabrikanterne større fleksibilitet med hensyn til at opfylde CO_2-målene for henholdsvis 2025, 2026 og 2027.

I februar 2025 forelagde Kommissionen aftalen om ren industri, som samler klima og konkurrenceevne under en overordnet vækststrategi. Desuden blev der fremsat en ny pakke af forslag til at forenkle EU-reglerne, styrke konkurrenceevnen og frigøre yderligere investeringskapacitet.

I juli 2025 fremsatte Kommissionen et forslag om ændring af den europæiske klimalov ved at fastsætte et 2040-klimamål for EU som et mellemliggende skridt på vejen hen imod målene om klimaneutralitet i 2050. Den anbefalede at nedbringe EU's nettodrivhusgasemissioner med 90 % inden 2040 i forhold til 1990-niveauet. Efter forhandlinger nåede Rådet den 5. november 2025 til enighed om et overordnet mål på 90 %, som omfatter en reduktion af nettodrivhusgasemissionerne i EU på 85 % og muligheden for at anvende internationale CO_2-kreditter af høj kvalitet til op til 5 % af EU's nettoemissioner. Ændringen af den europæiske klimalov, der fastsætter EU's mellemliggende klimamål for 2040, trådte i kraft i april 2026.

EUROPA-PARLAMENTETS ROLLE

Inden for klimapolitikken har Parlamentet, under de interinstitutionelle forhandlinger med Rådet i sin egenskab af medlovgiver, traditionelt set forsvaret ambitiøse EU-tiltag.

I sin beslutning fra 2015 med titlen "På vej til en ny international klimaaftale i Paris" opfordrede Parlamentet i lyset af Parisaftalen på COP21 til en ambitiøs, global, juridisk bindende aftale, der begrænser temperaturstigningen til under 2 °C. Det gentog også det presserende behov for "effektivt at regulere og lægge loft over emissionerne" fra den internationale luft- og søfart.

Ved en historisk afstemning i oktober 2016 godkendte Parlamentet EU's ratifikation af Parisaftalen, hvilket banede vejen for, at aftalen kunne træde i kraft.

Med henblik på COP24, der blev afholdt i december 2018, opfordrede Europa-Parlamentet til at hæve EU's 2030-mål for reduktion af drivhusgasemissioner til 55 % i sin beslutning af 25. oktober 2018. Desuden mente Europa-Parlamentet, at de store og højst sandsynligt uoprettelige virkninger af en stigning på 2 °C i de globale temperaturer skulle kunne undgås, hvis det mere ambitiøse mål på 1,5 °C forfølges. Det ville kræve en reduktion af de globale drivhusgasemissioner til nettonul-værdi senest i 2050. Derfor opfordrede Europa-Parlamentet også Kommissionen til at foreslå en langsigtet EU-strategi for at opnå nettonulemission af drivhusgasser i midten af dette århundrede. Kommissionen gjorde dette krav til et af målene i den europæiske grønne pagt i 2019.

I 2018 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning om EU's klimadiplomati, hvori det understregede EU's ansvar for at føre an i klimaindsatsen såvel som i konfliktforebyggelse. Det understregede, at EU's diplomatiske kapacitet bør styrkes for at fremme klimaindsatsen på verdensplan, støtte gennemførelsen af Parisaftalen og forebygge konflikter, der er relateret til klimaændringer.

I 2019 erklærede Europa-Parlamentet klimakrise og opfordrede indtrængende alle medlemsstater til at forpligte sig til nettonulemission af drivhusgasser senest i 2050. Europa-Parlamentet opfordrede også indtrængende Kommissionen til at sikre, at alle relevante lovgivningsmæssige og budgetmæssige forslag var i fuld overensstemmelse med målet om at begrænse den globale opvarmning til under 1,5 °C.

I 2020 vedtog Europa-Parlamentet sit forhandlingsmandat om EU's klimalov og anmodede om, at emissionsreduktionsmålet for 2030 blev hævet til 60 %. Selv om den interinstitutionelle aftale, der blev indgået den 21. april 2021 mellem Europa-Parlamentet og Rådet, bekræftede målet om 55 %, som Kommissionen havde foreslået, lykkedes det Europa-Parlamentet at styrke kulstoffjernelsens rolle og bidrag, hvilket potentielt kan forvandle dette mål til 57 %. Desuden blev Kommissionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets mandat anmodet om at fremsætte et forslag til et 2040-mål senest seks måneder efter den første globale statusopgørelse over Parisaftalen – under hensyntagen til det forventede vejledende drivhusgasbudget for EU. Endelig, i betragtning af vigtigheden af uafhængig videnskabelig rådgivning, blev Det Europæiske Videnskabelige Rådgivende Organ om Klimaændringer oprettet for at vurdere, om politikken er konsekvent, og for at overvåge fremskridtene, sådan som Parlamentet har foreslået. I en rapport fra juni 2023 om klimamål og drivhusgasbudgetter gav Det Europæiske Videnskabelige Rådgivende Organ om Klimaændringer EU-institutionerne et videnskabeligt baseret skøn over et klimamål for 2040 og et "EU-budget" for drivhusgasemissioner (kumulative emissioner, der ikke må overskrides) for perioden 2030-2050. Ifølge denne

rapport skal EU stræbe efter nettoemissionsreduktioner på 90-95 % senest i 2040 i forhold til 1990-niveauerne.

I september 2022 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning om konsekvenserne af tørke, brand og andre ekstreme vejrfænomener: Den havde til formål yderligere at styrke EU's indsats for at bekæmpe klimaændringer.

I sin beslutning fra 2023 om COP28 i Dubai opfordrede Parlamentet til øgede bidrag fra klimafonden, til at der sættes en stopper for alle subsidier til fossile brændstoffer senest i 2025, at andelen af vedvarende energi tredobles, og at energieffektiviteten fordobles senest i 2030. Parlamentet erkendte desuden sammenhængen mellem tab af biodiversitet og klimaændringer og fremhævede vigtigheden af at genoprette naturen.

I sin beslutning fra 2024 om COP 29 i Baku opfordrede Parlamentet alle lande til at nå til enighed om et nyt kollektivt kvantificeret mål for klimafinansiering efter 2025. Det opfordrede dem også til at udfase alle direkte og indirekte subsidier til fossile brændstoffer og til i stedet at omfordele disse ressourcer til klimaindsatsen.

I sin beslutning fra 2025 om COP30 i Belém, Brasilien, fremhævede Parlamentet behovet for, at EU fortsat indtager en lederrolle i de internationale klimaforhandlinger, og understregede, at alle sektorer skal bidrage til at reducere emissionerne og opnå klimaneutralitet. Det fremhævede behovet for, at EU fortsat fastsætter ambitiøse mål for sin klimapolitik, i overensstemmelse med de aftalte EU-mål og internationale mål, og for at det prioriterer omkostningseffektivitet, den europæiske økonomis konkurrenceevne, social inklusion og et højt miljøbeskyttelsesniveau; MEP'erne ønsker, at alle lande bidrager med deres rimelige andel, når det gælder om at yde tilstrækkelig klimafinansiering, håndtere gældskriser i mange klimasårbare lande og forenkle klimafinansieringsprocedurerne for udviklingslandene.

I beslutningen gentages det presserende behov for, at EU bringer sin afhængighed af fossile brændstoffer til ophør, udfaser dertil relaterede subsidier og fremskynder sin energiomstilling. Parlamentet opfordrer også det internationale samfund til at være mere opmærksomt på konflikters indvirkning på klimaet.

Dette faktablad er udarbejdet af Europa-Parlamentets Temaafdeling om Omstilling, Innovation og Sundhed. Du kan finde yderligere oplysninger om dette emne på webstedet for Udvalget om Miljø, Klima og Fødevaresikkerhed.

Kristi Polluveer
05/2026